

cuộc sống vào sinh ra tử (1) trút y vàng, lên phi cơ để cứu Thu Thu lâm nạn ở biên giới Lào-Việt.

Phân khác, chàng cô thiên cảm với đất Lào vì phụ nữ Lào không khó khăn, không biền lận về tình ái. Lào là xứ đất đỏ, người đen, với những cô gái khô cứng như thân cây cổ thụ, cổ chân thô lỗ, và đen dũi, bụng phưỡn che lấp bộ ngực nhão nhoét, kẻ thù của thẩm mỹ. Nhưng Lào cũng là xứ của thần Vệ nữ, thân thể tròn, nhỏ, cứng, vừa trét tay đàn ông, cặp giò mảnh mai không một phân mỡ thừa, đôi tuyết lê kỳ lạ không thêm liên minh với xảo thuật cao su... Phụ nữ Lào yêu chong vánh, yêu dễ dàng, yêu không mặc cả...

Đặt chân xuống phi trường quen thuộc, Văn Bình cảm thấy tâm hồn rạo rục...

Một chiếc Mercedes dài ngoẵng sơn màu mát tích dầu xích dưới cánh phi cơ, Văn Bình trèo lên, tài xế tổng ga chạy ra cửa hông. Nhờ sự bố trí chu đáo của mật vụ Lào, chàng không phải trình giấy tờ và hành lý với công an và quan thuế.

Vạn trọng không khác xưa là mấy. Xe hơi toàn Mercedes. Nếu khác, là lần trước toàn loại 200, hoặc 220 sang trọng, thì lần này dân Lào dùng 250SE, loại Mercedes quý phái, chạy êm như ru, ngồi trong như thể được dăng vãn với người đẹp hở hang lên chín tầng mây.

Chàng giật mình nhìn phía trước. Tài xế, một gã đàn ông cục cằn, mặt đỏ chằng chịt, lại mặc sơ mi loại thượng hạng dệt tại Ý, thứ sơ mi không cần ủi, tài tử màn ảnh mới dám may sắm, rẽ ra

(1) Xin đọc Tia sáng giết Người sắp xuất bản.

cũng 20 đô la một chiếc. Mùi nước hoa Forvil của đàn bà hắt vào mũi chàng...

Mỉm cười, chàng hỏi hẳn bằng tiếng Pháp :

— Đạo này, Vieng Ratty vui không ?

Vieng Ratty là vũ trường bậc nhất của thủ đô vương quốc. Gã tài xế nhún vai đáp :

— Vui lắm. Thoát y vũ suốt đêm. Toàn gái hạng sang từ Nhật và Hồng Kông sang.

— Tối nay, anh dẫn tôi đi nhé ?

Chàng giả vờ lạ lẫm để dò xét. Thật ra, chàng đã được liệt vào hàng thổ công Vạn trọng, không xỏ xỉnh nào chàng không mò tới. Gã tài xế lắc đầu lia lịa :

— Chiu thôi. Thiếu tướng đã dặn kỹ.

— Thiếu tướng nào ?

— Sulivông.

Sulivông là người mà Văn Bình có hồn phẫn tiếp xúc để tiến hành công tác.

— Thiếu tướng dặn anh ra sao ?

— Thừa, dặn không được trò chuyện với đại tá trên xe, sợ dịch gấn máy vì âm nghe trộm thì hỏng hết.

Văn Bình cười rộ :

— Ô, anh lầm rồi. Tôi là thường dân không phải đại tá.

Gã tài xế vẫn lắc đầu lia lịa :

— Em biết lắm. Nghe nói đại tá bắn súng rất giỏi, đánh võ cũng rất giỏi, hàng trăm người đại tá cũng quật ngã trong nháy mắt. Ở Sô, nghe nói đại tá lên đây, ai cũng kính nể. Nếu đại tá là người Lào ít nhất cũng đeo lon đại tướng.

— Thiếu tướng Sulivông nói phải không ?

— Phải. Thiếu tướng ra lệnh cho em phải lái thật nhanh. Đại tá bị ám sát dọc đường thì em mất chỗ dựa nôm.

Văn Bình chất lưỡi không đáp. Mới đến Vạn tượng, chàng đã khám phá ra một đức tính đặc biệt của người Lào: đức tính bất mị. Chàng đã hiểu tại sao hoàng thân Thủ tướng muốn nhờ cơ quan điệp báo của ông Hoàng đảm nhiệm cuộc điều tra.

Chàng dự định ra mặt công khai để bắt dơi phương xuất đầu lộ diện. Sự cầu thả của thiếu tướng Sulivong đã gián tiếp giúp chàng thực hiện kế hoạch. Chàng chép miệng:

— Càng hay.

Gã tài xế quay đầu lại:

— Thưa, phòng nhanh nữa à?

Chàng gạt bừa:

— Ừ, phóng nhanh hơn nữa.

Đọc đường, Văn Bình gặp toàn xe nhà binh, chở đầy nhóc lính Lào đội mũ sắt, súng cầm lưỡi lê bóng loáng. Không khí chiến tranh bao trùm Vạn tượng. Nhưng đến khi vào trung tâm thành phố, chàng chỉ thấy những người ung dung, chấp tay sau lưng dạo mát buổi chiều, những cô gái Lào vô tư lự lái xe Đức đất tiền phóng như điên trên đường đầy bụi đỏ hoe.

Ngồi nghiêng trên băng sau, Văn Bình nhìn kiếng hậu, thấy một chiếc xe nhỏ sơn đen rượt theo. Tài xế nhả thêm ga, chiếc xe biến dạng, chàng lại thấy một cái vét-pa, người lái là một thanh niên mặc áo cụt, xam đầy cánh tay và ngực. Chàng dặn tài xế chạy vòng quanh hồi lâu, rồi đậu trước

khách sạn Settha Palace.

Lên Lào công tác nhiều lần, chàng đã quen với Settha Palace, khách sạn sang trọng như nhĩ ở Vạn tượng, với bồi phòng mặc đồng phục, chén đĩa mua bên Pháp in chữ SP bằng vàng, đặc biệt là thực đơn qui phái và ngon lành. Nhân viên của ông Hoàng từ Vọng các đã đánh điện trước thuê phòng nên Văn Bình được dành sẵn một căn phòng rộng rãi, đủ tiện nghi nhìn ra sân trước.

Chàng mỉm cười khi nhớ tới nét mặt cung kính của nhân viên tiếp tân. Chàng chia sẻ thông hành ghi tên hoàng thân Thái Sariket, nhân viên tiếp tân gặp mình làm đôi. Cái lưng khom thêm nữa khi chàng ném lên quầy 500 kip tiền thưởng.

Bồi phòng vừa bung lên chai rượu sâm Cao ly. Văn Bình nhét vào túi gã bồi trẻ măng một tờ 500 mới toanh. Trong vòng 10 phút, chàng đã mất một ngàn. Vạn tượng là một trong những thủ đô nghiên huộc hoa nhất nhì thế giới.

Tuy là đệ tử của thần huyết-ky, Văn Bình đã ngần ngại khi thấy rượu sâm bày la liệt dưới nhà. Lâu lắm, chàng chưa thưởng thức lại sản phẩm bổ dưỡng nổi tiếng của Đại Hàn. Lên Lào lần này, chàng rất cần lắm bổ...

Chàng nâng chai rượu xinh xắn lên ngang mặt ngắm nghía. Con nhân sâm hệt như hình người màu trắng ngà nằm gọn trong một cái ống tròn ở giữa chai rượu. Rượu sâm óng ánh một màu vàng gọi cảm. Văn Bình có cảm tưởng đang chiêm ngưỡng một người đẹp khóa thân trong hồ tắm hồ phách ở Đông kinh.

Chàng mở nút, đưa cổ chai lên miệng. Rượu

sâm chấy xuống cổ họng làm ruột gan chàng rạo rức. Đột nhiên, chàng nhớ Vạn tượng bau đêm.

Chợt có tiếng gõ cửa, hai dài, ba ngắn. Chàng nói to :

— Cứ vào.

Khách là một người Lào độ 45, tầm thước, tóc hớt ngắn, dáng điệu cứng nhắc chừng tỏ là quân nhân chuyên nghiệp, làn râu mép gọt tỉa điểm dứa tương phản với cái miệng nhỏ mím lại, như không bao giờ biết cười. Y mặc sơ mi dài chím cò rộng thùng thình phủ trên quần đen ống chân voi. Ngực bên phải cộm cộm, báo cho Văn Bình biết y mang súng dưới nách.

Khách tự ý ngồi xuống ghế sau khi cất tiếng chào :

— Hân hạnh được gặp hoàng thân Sarikét.

Văn Bình chia bàn tay ra bắt :

— Không dám, hân hạnh chào ông. Ông là ai?

Khách nhìn vào giữa mắt Văn Bình :

— Ông bạn già ở Sài Gòn nói là ông cần mua gỗ bạch đàn. Tôi có sẵn ba tấn. Ông bằng lòng xem gỗ không?

Mắt Văn Bình sáng lên :

— Vâng, tôi cần mua gỗ bạch đàn. Song tôi đã mua được hai tấn rồi, chỉ thiếu nửa tấn nữa thôi. Sáng mai đúng 8 giờ, tôi đi coi gỗ được không?

Khách nắm bàn tay gân guốc của Văn Bình lắc mạnh :

— Hân hạnh được gặp đại tá Z.28. Tôi là Sulivông, thiếu tướng Sulivông, chỉ huy điệp báo ở đây.

Văn Bình cười nụ :

— Nghe danh thiếu tướng từ lâu, nay mới được diễm phúc diện kiến. Xin mời thiếu tướng ly rượu.

Sulivông xua tay :

— Cảm ơn đại tá. Tôi vừa uống xong, đang còn say. Trên này có rượu cầm, ngon hơn nhiều. Tôi sẽ gửi biếu đại tá một vò lớn, do người Mèo nấu trên núi cao, pha với rễ cây, uống vào thấy lâng lâng như hít bạch phiến.

Tợp hết ly rượu đầy ắp, Văn Bình nhìn ra cửa :

— Họ biết tôi lên đây không?

Sulivông nheo mắt :

— Tôi chưa rõ. Tuy nhiên, tôi đã đề phòng chu đáo. Sự có mặt của đại tá ở Vạn tượng được hoàn toàn giữ kín. Tài xế đưa đại tá từ phi trường về khách sạn là nhân viên tin cậy của tôi.

— Dọc đường, tôi bị theo.

Sulivông cười khà :

— Ồ, đó cũng là nhân viên đặc biệt của tôi. Dầu sao những biện pháp an ninh cần mật cũng đã được áp dụng. Tôi lấy cơ tới khách sạn Settha thăm một nhân viên trong Ủy hội Quốc tế, đề tới thẳng phòng đại tá. Tôi đến gặp phái đoàn Gia nã đại ở đây là thường. Hơn nữa, tôi lại mặc thường phục. Theo quy ước, tôi chỉ gặp đại tá một lần đề nhận diện mà thôi. Từ nay trở đi, chúng ta sẽ liên lạc với nhau bằng điện thoại.

Nhìn đồng hồ tay, Sulivông nói tiếp :

— Tôi ngồi với ông đúng 5 phút. Ông cần gì, xin cho biết.

— Tôi muốn hồ sơ đầy đủ về thiếu tá Sim Leng, nhất là bản báo cáo về vụ đầu độc.

— Vàng

— Ông đã liên lạc với họ chưa ?

— Chưa. 10 giờ đêm nay, tôi sẽ gọi họ trên tần số 9 kilohertz.

— Nếu có thể, xin ông kéo dài cuộc thương thuyết độ ba, bốn ngày.

— Tôi xin cố gắng. Song ông đừng hòng khám phá trụ sở của họ. Quân đội hoàng gia chưa có máy trực giác. Và lại, họ đã đòi hỏi chúng tôi ăn binh bất động. Nếu biết tôi liên lạc với ông Hoàng, mới ông lên đây, họ sẽ làm dữ. Khi ấy, tôi sợ quốc vương và hoàng thân thù tướng bắt tôi cắt đứt liên lạc với ông. Xin ông hiểu cho. Đập tan Quốc tế Đặc vụ, cả Đông nam á đều sung sướng, không riêng gì nước Lào nhỏ bé này. Chúng tôi đặt hết tin tưởng vào ông. Tuy nhiên, vì những lý do ông đã hiểu, tôi xin báo ông biết chính phủ và quân đội hoàng gia không thể công khai giúp ông, và nếu ông hó hênh, nếu địch tìm ra ông, chúng tôi bắt buộc phải bỏ rơi ông. Một lần nữa, xin ông thông cảm và tha lỗi.

Lời nói quá sống sượng của Sulivóng không thích hợp với Văn Bình. Từ trước đến nay cô lẽ Sulivóng chỉ hành nghề điệp báo trong phòng giấy, với cái máy điện thoại, và bút chì nguyên tử để ký sự vụ lệnh. Chẳng muốn cười vào mũi Sulivóng, nhưng vì lịch sự tối thiểu—và nhất là vì lời dặn của ông Hoàng—chàng chỉ có thể biểu lộ sự bất bình bằng cái nhún vai :

— Ông đừng ngại. Nhân viên điệp báo không phải là cô gái dậy thì hơi hờ, ngày đêm có mẹ đi kèm. Trước khi lên đây, tôi đã biết là phải hoạt

động một mình...

Sulivóng đứng dậy, giọng thân mật :

— Biết nói thẳng làm ông phật ý nên tôi đã xin ông thông cảm và tha lỗi. Một lần nữa, ông hiểu giùm cho chúng tôi chỉ nghĩ đến an ninh của bản thân ông, vì... dầu sao... ông lên trên này để giúp chúng tôi...

Văn Bình nhìn giữa mắt Sulivóng :

— Làm nghề này, giết người là thường. Hẳn ông đã biết địch giết người không ngần ngại. Tôi cũng vậy : tôi sẽ không giao cho tòa án nước ông một tên thủ lĩnh QTĐV nào đâu. Xin ông thông báo với hoàng thân thù tướng.

Sulivóng gật gù :

— Vàng, giết người ở đây cũng như chơi gái và đánh bạc, dư luận không quan tâm tới. Tôi chỉ yêu cầu ông, giết ai xong, xin ông ném xác xuống sông Cửu long cho mất tích. Bao nhiêu người chết cũng được, miễn công việc hoàn thành, miễn là... ông không chết,

—Ồ, tôi sống dai lắm, thiếu tướng ạ. Ít nhất 20 năm nữa tôi mới chết, theo số tử vi.

— Đại tá cũng tin tử vi ư ?

— Vàng.

Sulivóng suy t soa :

— Thảo nào... Người ta nói với tôi rằng đại tá giỏi tử vi, bói dịch và giỏi nhất bói hai.

— Thưa... đó là nghề môn học lôm đợc trong những năm loạn lạc.

— Vậy... hôm nào ông bói giùm tôi.

— Sẵn sàng. Tôi bói không lấy tiền. Chỉ đòi.

— Tôi hiểu ý ông rồi. Đạo này, Vạn tượng rất

nhều gái đẹp. Đủ loại người, hợp với đủ sở thích. Ông thích loại nào? Tây phương, cao lớn, trắng trẻo hay Á đông nhỏ nhắn, mũm mĩm? Chúng tôi có một ban đặc biệt đề khoản đãi thượng khách.

— Cảm ơn thiếu tướng. Tôi tham ăn lắm, ai tôi cũng thích. Song tôi lại có tật xấu là không muốn thiên hạ làm cỗ sậu...

— Đại tá cũng giống tôi... Nước Lào rất hiếu khách. Từ xưa đến nay, chưa người ngoại quốc nào tới đây mà trở về không thỏa mãn. Tôi sẽ giới thiệu với đại tá những người đẹp la lung... Và lại, đẹp trai như đại tá thì thiếu gì người mê. Thôi, chào đại tá, tôi đi đây.

Sulivong vặn quả nắm cửa, lộ đầu ra ngoài. Một phút sau, Văn Bình nghe tiếng giầy của Sulivong dậm nhẹ nhẹ lên tấm thảm đỏ cầu thang.

Văn Bình nhìn đồng hồ tay.

7 giờ.

Nhún vai, chàng lững thững xuống đường. Một cái xăm lỗ đầu xích trước khách sạn. Chàng đạp chân vào sàn xe, nói tiếng Lào với xa phu:

— Vieng Ratry.

Xa phu ở Vạn tượng đều biết vũ trường Vieng Ratry, cũng như đại lộ Tự Do đối với người Sài Gòn. Chẳng nói, chẳng rằng, xa phu hạ cang cho Văn Bình trèo lên, rồi cầm cúi đạp.

Tuy dặn xa phu tới Vieng Ratry, Văn Bình lại muốn về phía nam thành phố.

Chàng muốn đến khu Chợ Mới.

Xe rẽ ra đường lớn. Ban đêm ở Vạn tượng, ánh đèn leo lét như người ngủ gật, không đủ sức xuyên thủng màn tối. Tình hình này thuận tiện

cho kẻ đi theo nên Văn Bình không cần ngoảnh mặt lại quan sát. Nếu địch biết lợi dụng trời tối để đi theo thì chàng cũng biết, lợi dụng trời tối để thoát khỏi vòng vây.

Chàng ra lệnh cho xa phu quẹo tay phải rồi đậu trước một hộp đêm, gần lữ quán Constellation. Hộp đêm này gồm 2 căn nhà, nhìn ra hai mặt đường. Tầng dưới là tiệm ăn, tầng trên là vũ trường. Văn Bình thót xuống, ném cho xa phu một trăm kíp rồi rẽ bức màn nhung dày, bước vào.

Một phút sau, chàng đã thoát ra bằng cửa hông. Chàng đi men trong lễ, vượt qua lữ quán Constellation, rồi vẩy tã xi. Lần này, chàng đến Chợ Mới thật sự.

Mọi lần lên Vạn tượng, chàng đều tới thăm Chợ Mới. Đứng hơn, chàng thường tới tiệm dấm bóp của một phụ nữ Thái, gần trụ sở Thông tin Hoa kỳ. Như các tiệm dấm bóp khác, đó là ổ mồi dấm trá hình, một đạo nữ binh mày trắng, áo quần ngắn cũn cỡn, phở dùi, phở ngực không cần giấu diếm, chào hỏi Văn Bình tíu tít.

Chàng kéo ghế ngồi, một à non choẹt, tóc đuôi ngựa, môi đỏ loét, ưỡn ẹo bụng đến ly huyết ky. Văn Bình không ngạc nhiên khi thấy cô bé mặc áo ni-lông mỏng như giấy bóng bên trong không đeo xù-chiên. Tưởng chàng cạnh thị, cô bé đứng nghiêng bên Văn Bình, cốt cho ánh đèn nê-ông từ sau chiếu tới làm rõ bộ ngực vĩ đại. Bực mình, chàng hỏi đùa:

— Bao nhiêu?

Cô bé đưa 5 ngón tay lên. Năm trăm kíp. Cái lối yêu đương trả giá ấy đã làm chàng lộn mửa từ

lâu. Thật vậy, từ khi làm người đến giờ chưa khi nào chàng coi ai tinh như tôm cá ngoài chợ, cá tiền thì bán, hoặc thực hiện ai tinh một cách máy móc như anh phụ tài xế quay ma-ni-quên cho xe chày.

Ái tình đối với chàng là một sự thiêng liêng. Mặc dầu vì thiên bẩm, và cũng vì nghề nghiệp, chàng phải yêu vợ vàng, không có thời giờ rạo đón và sửa soạn, ái tình vẫn là một điểm phúc thương lưu, đầy thi vị. Dĩ nhiên trong đời chàng đã bước chân vào nhà chứa nhiều lần, và nhiều lần la cà trên tấm đệm bần thiếu, nhưng đó là một hoạt động chuyên nghiệp. Hoặc ít ra, đó là kho tàng đặc biệt...

Chàng lắc đầu.

Cô bé cọ vào tay chàng, giọng lảng lơ :

— Không đắt đâu.

Không thèm đáp, chàng cầm ly rượu lên uống. Cô bé quán chặt lấy chàng, không chịu buông tha:

— Vậy anh trả bao nhiêu ?

Chàng muốn trả bằng cái tát in đầu năm ngón tay trên má. Chàng vào ổ nhện này không phải để hưởng lạc mà vì một nguyên nhân thâm kín và quan trọng khác. Chàng bèn hất hàm :

— Không. Tôi chỉ cần đám bốp.

Cô bé phá lên cười như bị thọc lét :

— Tầm quát hả ? Tôi không làm nghề ấy.

Văn Bình nhăn mặt :

— Bao nhiêu tiền cũng được.

— 500.

— Bằng lòng.

Cô ả đòi 500. nếu đòi 5000 chàng cũng gật đầu.

Mụ dầu, một kỳ quan về mỡ, thịt, phấn, và

nước hoa dàng diêm, đôi vú thốn thẹn, lờn bằng trái đu đủ Xiêm, lẹp kẹp giếp Nhật lại phía chàng. Mụ cúi đầu chào chàng, mặt đỏ gay. Mặt mụ đỏ gay vì trong khi cúi đầu phải dùng quá nhiều sức. Chàng suýt phì cười khi thấy ngực mụ, má mụ, và cổ mụ rung rinh, rung rinh...

Mụ trạc 40, cái tuổi phát phì của con người. Tuổi 40 lại là tuổi dễ phát phì nhất đối với những thiếu phụ sống nghề bán thịt người. Đối với mụ, Văn Bình không phải là khách quen, tuy hơn một lần chàng đã la cà vào ổ nhện của mụ. Song mụ vẫn toét miệng chào hỏi thân mật như gặp cố tri:

— Chào anh. Lâu lắm...

Chàng đáp lại :

— Phải lâu lắm.

— Anh cần dùng em nào ?

— Chị chọn cho tôi em nào tầm quát thật giỏi.

Mụ buông ra tiếng cộc lốc «thế à» rồi quay lại ra lệnh bằng ngón tay cho cô gái mặc áo ni-lông mỏng như giấy bóng.

Tọt hết ngum rượu cuối cùng, Văn Bình lẳng lặng treo cầu thang gỗ trơn bóng lên lầu, cô gái ngoan ngoãn theo sau.

Vào căn buồng nhỏ xíu, Văn Bình nằm thẳng trên giường, duỗi chân, mắt lim dim. Chàng cảm thấy mỗi mọt, phần vì máy bay gặp trời xấu, phần khác vì thời tiết Vạn tượng quá nóng, khác ban đêm man mát ở Sài gòn hoa lệ. Cô gái kéo rèm màu hồng che cửa buồng lại, rồi điềm nhiên cởi áo.

song Văn Bình gạt đi :

— Đấm bóp.

Chàng nắm xấp cho cô gái tắm quất, không thêm đề ý tới sự trần truồng khêu gợi. Thái độ mời mọc trắng trợn của bọn gái bán dâm rẻ tiền làm chàng nhớ những đêm thâu tiên ở Âu châu, với những thân hình trắng trẻo, không vết thẹo, không một giọt mồ hôi khó người.

Bất giác chàng lâm bầm :

— Mệt thế này, giá được tắm bồn nóng nhỉ ?

Văn Bình nhắm nghiền mắt, nhớ lại những nhà tắm bồn nóng ở Saratoga, bên Mỹ. Trông một gian nhà lớn bằng bê tông màu xám, hàng chục cái rương nhỏ, trông như quan tài mở nắp, xếp dài, cái nào cũng đầy hai phần ba bồn nóng. Một gã da đen lực lưỡng bảo chàng cởi quần áo rồi trèo vào cái hòm đầy bồn. Y đắp bồn lên khắp người chàng, chỉ chừa lại hai khoanh tròn ở tim, và mặt.

Hai mươi phút sau, ra khỏi quan tài bồn nóng hồi, chàng thấy tâm thần sáng khoái, như vừa trút được gánh nặng trăm cân trên vai. Tắm bồn nóng làm cho con người khỏe khoắn thế nào, thì tắm

nước nóng sau khi dấm bóp ở Vạn tượng làm mất sức thế ấy. Hơn một lần, chàng chứng kiến cái cảnh một cô gái trần truồng, cầm máy dấm bóp, cầm điện xoa xoa trên người khách, rồi tìm cách kích động tình dục bằng những cử chỉ mơn trớn sống sượng.

Cô gái lắc nhai, giọng khê nặc :

— Năm trăm.

Văn Bình nín thình. Trông chàng ưng thuận, cô gái cười khoái trá. Dáng điệu thành thạo, cô gái trải khăn lông lên bụng chàng, rồi cái máy tắm quất bắt đầu vuốt ve da thịt chàng.

Chàng vùng dậy, lắc đầu. Cô gái tỏ vẻ kinh ngạc lạ lùng. Phần đông thanh niên vào tiệm dấm bóp đều tìm cảm giác kích động. Có lẽ cô gái chưa gặp người khách nào gàn dở như Văn Bình.

Nàng chỉ tay vào bồn tắm. Văn Bình lại lắc đầu. Chàng ra hiệu cho cô gái mặc quần áo lại, rồi dúi vào tay 600 kíp. Không cần cảm ơn, cô gái khoác áo giầy bóng khiêu dâm vào mình, để nguyên nút bấm không cài, nhảy cẫng xuống cầu thang Văn Bình gọi giựt lại. Cô gái nhét bạc vào túi quần sau thật kỹ, sợ chàng đòi lại. Chàng hất hàm :

— Tin cổ đầu ?

Tin cổ là tên một cô gái dấm bóp. Văn Bình quen nàng đã lâu. Là người Việt, nàng phiêu dạt lên đất Lào, làm đủ mọi nghề, kể cả nghề bán dâm và đưa mối cho khách. Nàng còn một nghề nữa, duy Văn Bình biết : nghề mật báo viên.

Cô gái nhìn chàng bằng cặp mắt sững sốt :